

EEVA LOUKO

Viimeinen
JÄLKI

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

© Eeva Louko ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52232-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Rakkaille ystäväilleni

Sadepisara putosi taivaalta ja sai vedenpinnan rikkoutumaan. Sitten taivaalta putosi toinen, sen jälkeen kolmas. Pian pisarat sulautuivat toisiinsa ja laskeutuivat kuohkeana ryöppynä alas pilvien hämärtämältä taivaalta. Lopulta sade, merenpinta ja taivas sulautuivat toisiinsa. Rannan hiekka tummeni ja mustui, ja viimeinenkin iltapalaansa nautiskellut sorsa piiloutui kesäsadetta pakoon rantakaislikkoon.

Sateeseen eksynyt rusakko kiiti nopeasti hiekkapolun poikki, se pomppi kohti kalliota mutta väisti viime hetkellä sinne pysytettyjä teltoja. Rusakko jatkoi matkaa korkean varvikon läpi, kohti rantaa ja sen yli. Vain jäljet jäivät hiekkaan. Puut seisoivat paikoillaan, pakoon pääsemättöminä ja nöyrinä. Kirkkaanvihreät lehdet olivat vielä tuoreita, vesi nuoli niiden pintaa ja sai ne kiiltämään kuin neonvalot hämärässä.

Keltasirkku vetäytyi syvemmälle puun lehvästön suojaan, asettui kuohkeaksi palloksi höyhenpeitteisten siipiensä alle ja kyyristyi pehmeän pesänsä suojaan odottamaan aamua.

Yksinäinen rasahdus sai linnun havahtumaan.

Se säpsähti, mietti hetken, avasi sitten siipensä ja lähti lentoon.

Luku 1

Ronja seiso i rantakahvilan edessä ja tuijotti vehreän lehvästön lomasta pilkottavaa merta. Horisontissa lipui risteilyalus hiljalleen kohti länttä, ja aallot tanssivat tuulenvireessä. Rakoilevan pilvimuurin takaa sieltä täältä pilkistävät auringonsäteet saivat merenpinnan kimmeltämään. Ilma oli silti kylmä viikon jatkuneiden sadekuurojen jäljiltä. Kalseudesta huolimatta kesä kuiskutteli viennosti mutta sinnikkäästi kallion koloissa, puiden humisevissa latvoissa ja varjoihin jäävässä rantalehdikossa.

– Ronja, ihana nähdä, kuului takaa.

Ronja kääntyi ja otti vastaan Anskun karhunhalauksen. Lämmin aalto pyyhkäisi läpi Ronjan kehon. Hän oli kaivannut ystäväänsä, joka oli viettänyt koko talven ja kevään kaukana Pohjanmaalla. Mutta nyt, kesäkuun ensimmäisellä viikolla, Ansku oli siinä, ihka elävänä ja läsnä.

– Mitä kuuluu? Ronja kysyi ja tutkaili Anskua. Vaaleat, pitkät hiukset lepäsivät vapaina olkapäillä ja silmissä tuikki tuttu elämänsyke.

– Just nyt tosi hyvää. Tuntuu että voin hengittää jotenkin helpommin, Ansku sanoi, veti keuhkot täyteen meri-ilmaa ja hymyili ystävälleen. – Onneksi päätin tulla viettämään kesälomaa kotiin. Neljä viikkoa Larussa. Ei täällä kyllä kovin kiva lomasää ole, mutta ehkä ei kannata odotella liikoja. Kelaa, tälle viikolle on luvattu plus 14 ja sadekuuroja.

– No nyt ei sentään sada. Ihan kuin tulisi lämpimämpi päivä tänään, Ronja sanoi. Hän yritti pysyä positiivisena mutta huomasi irvistävänsä.

Siinä missä kulunut toukokuu oli hellinyt heitä lämmöllä, oli kesäkuu alkanut jäätävällä rytinällä. Aamiaistreffit terassilla oli tuntunut absurdilta ajatukselta, mutta Anskun päättäväisyys oli jyrännyt eriävät mielipiteet. Nyt oli kesä, perkele, ja hehän istuivat ulkona.

– Oletko ihan varma?

Ronja huitaisi aution terassin suuntaan. Asiakkaat olivat yhdessä tuumin päättäneet syödä rakennuksen lämmössä kylmän ja tuulisen terassin sijaan. Lauttasaassa tuuli muutenkin jatkuvasti, ja kylmä viima menisi varmasti luihin ja ytimiin.

– Ehdottomasti. Sullahan on ihan oikeanlaiset varusteetkin, Ansku sanoi ja osoitti Ronjan parkaa ja huivia.

Samassa Milla saapui kohti kaksikkoa ja tervehti heitä kevyesti halaten.

– Ihana nähdä. Mutta karsea sää, kevyttoppatakkiin pukeutunut Milla taivasteli ja kaivoi taskustaan myös sormikkaat. Hän kiskoi ne käsiinsä.

– Onkohan nuo vähän liioittelua? Ansku naurahti toimenpiteelle.

Milla mulkaisi Anskun suuntaan muttei sanonut mitään. Selkeästi Suomen kesä oli parasta kevyttoppatakin käyttöaikaa, eikä Milla kolmen lapsen äitinä ottanut enää mitään riskejä pukeutumisen kanssa.

Ronja katsoi hetken Millaa ja Anskua ja tunsu suorastaan liikuttuvansa siitä, että he kolme olivat siinä yhdessä, ihan kuin ennen.

– Käykää te tilaamassa, Ansku otti tilanteen haltuun ja harppoi puisen terassin merta lähimpänä olevaan päätyyn, iski kangaskassinsa tuolille ja asettui optimoidusti katse kohti maisemaa.

Ronja ja Milla tekivät työtä käskettyä ja suuntasivat Paseo Café & Grillin lasiovien läpi tiskille. He tilasivat aamiaisleivät ja kahvit kolmelle. Maksaessaan Ronja vilkaisi Millaa, joka keräsi serivietejä ja vesilaseja tarjottimelle. Milla oli laittanut hiuksensa kauniille ranskalaiselle sivupalmikolle, ja silmissä oli ripsiväriä. Paitakin näytti olevan uusi. Ronja hymyili itsekseen napatessaan korttinsa maksupäätteestä. Vielä tammikuussa Milla oli tasapainoillut heikoilla jäillä, ja yksikin tönäisy olisi vienyt hauraan edistymisen mennessään. Mutta niin ei ollut käynyt. Sen sijaan Milla oli kevään ensimmäisten auringonsäteiden pilkistäessä vielä hyiseltä taivaalta alkanut hymyillä enemmän. Ja kun lumi suli ja krookuksien liilat nuput puskiivat esiin, oli Milla herännyt takaisin eloon.

– Leivät tuodaan pöytään, Ronja sanoi Millalle, ja he vaelisivat ulos terassille.

– Kurjaa, että koulujen kesälomat alkoivat näin synkeässä säässä, Milla puheli Ronjalle.

– Jep. Ei kyllä varmasti harmita niitä, jotka pitävät lomat vasta loppukesästä, Ronja vastasi ja asetteli tarjottimen Anskun valitsemaalle pöydälle.

– Isla lähti eilen jo kesäleirille. Se alkaa kahden yön telttailulla Särkiniemenpuistossa. Alueellahan ei saisi oikeasti enää yöpyä, mutta järjestäjä onnistui saamaan erikoisluvan. Tosi ainutlaatuinen tilaisuus lapsille siis. Mutta itse mietin, onko telttailu kuitenkin liikaa heti pitkän kouluvuoden jälkeen. Varsinkin, kun treenejä on ollut niin paljon, Milla selosti.

– Varmasti lapsilla on vain sairaan hauskaa, Ansku kommentoi.

Milla nyökkäsi.

– Mutta sitten mietin sitäkin, että viime yönä oli niin kylmä. Miten he pärjäävät. Laitoin kyllä paljon lämmintä mukaan. Tosin

turhaan tässä stressaan, koska en voi asiasta edes kysyä. Sinne ei saanut ottaa puhelimia mukaan.

Ronja kuuli äidillisen huolen Millan äänessä. Mutta huoli oli turha, sillä Isla oli yksi kilteimmistä lapsista, jonka Ronja tiesi. Millan lapsitrion esikoinen oli aina ollut vastuuntuntoinen ja huolehtivainen. Ei koskaan jättänyt läksyjä tekemättä, ei koskaan vääntänyt vastaan älyttömyyksistä. Tyttö menisi syksyllä jo kolmannelle, Ronja laski epäuskoisena.

– Entä Elmeri, miten hän voi? Milla kysyi sitten Anskulta.

Kysymys taaperosta oli viaton, mutta Ansku jäykistyi tuolillaan. Sitten hän pudisti päätään. Ronja vilkaisi Millaa, joka selkeästi tajusi, että kysymys oli osunut miinakenttään.

– Äiti haki Elmerin leikkitreffeille. Hän hemmottelee lapsenlapsensa piloille, Ansku sanoi sitten.

Ronjan ajatus kulki automaattisesti Elmerin isään, Anton Koivuun. Ansku ja Anton olivat päättäneet erota, mutta se ei tietenkään ollut niin yksinkertaista. Ronja tiesi, miten monimutkainen kuvio Antonin ja Anskun välillä oli, mutta ei malttanut olla esittämättä jatkokysymystä nyt, kun keskustelu oli avattu. Ansku kun viettäisi koko kesäkuun pääkaupunkiseudulla ennen paluutaan Vaasaan erikoistumisensa pariin. He varmasti kohtaisivat toisiaan enemmän.

– Miten teillä sujuu? Ronja kysyi viattomasti.

Ansku sipaisi vaalean hiussuortuvan pois kasvoiltaan ja piti pienen taidetaun.

– Niin. Noh, miten tässä nyt voisi mennä. Alustavasti olimme miettineet, että syksyn tullen Elmeri tulisi mukaani, koska paikka ja päiväkotia siellä ovat jo tuttuja. Anton kulkee viikonloppuisin tapaamaan häntä. Saa joka toinen viikonloppu lapsen Helsinkiin, Ansku selitti.

Ronja katsoi Anskua kulmat rutussa. Hän ei ollut kysynyt

lapsenhuoltoon liittyviä detaljeja vaan olisi halunnut kuulla, mitä mieltä Ansku oli eropäätöksestä. Oliko se lopullinen? Ronja tajusi, ettei nyt ollut oikea hetki sille keskustelulle.

– Hän selkeästi haluaisi, Milla sanoi kuitenkin väliin.

– Haluaisi mitä? Ansku katsoi hölmistyneenä Millan suuntaan.

– Siis että olisitte yhdessä. Hän rakastaa sinua edelleen, olen siitä varma. Hän on hyvä mies, toki tosi uraorientoitunut... mutta niin olet sinäkin. Te olette ihan samanlaisia, Ansku.

Ronja näki, että Anskun teki mieli irvistää. Milla halusi aina nähdä hyvää kaikessa, ja välillä se purkautui naiivina uskona onnellisiin loppuihin. Ronja oli siitä jopa vähän kateellinen, loputtomasta luotosta tulevaan. Mutta Anton Koivu oli rikoskomisario erittäin työkeskeinen ja täynnä omaa tärkeyttään. Samalla Ronja ymmärsi, että Millan toive onnellisesta lopusta kumpusi myös siitä, että tämän oma avioliitto oli kariutunut. Ex-aviomies Topi oli kevään aikana esitellyt Millalle uuden tyttöystävänsä, kymmenen vuotta nuoremman Mimosan.

– En tiedä, luotanko häneen. Emme tee hyvää toisillemme. Toki Elmerille olisi ihanaa, jos elämässä olisi joka päivä molemmat vanhemmat. Mutta se ei ole niin helppoa... luottaa. Sitä paitsi minulla on työkuviot Pohjanmaalla toistaiseksi, ja... Ansku antoi lauseen lopun hiipua.

Ja mitä? Ronja mietti. Oliko työkaveri Mikko pyytänyt Anskua ulos, oliko heidän suhteensa kehittynyt pidemmälle? Anskusta ei saanut selvää.

Milla kuitenkin jatkoi vielä.

– Joskus pikkulapsiaika on vaikeaa. Kaikissa suhteissa on aaltonpohjia ja huippuja. Mutta elämä menee eteenpäin.

– Mitä itse haluat? Ronja kysyi väliin.

Ansku pyöräytti silmiään.

Keskustelu keskeytyi, kun tarjoilija toi mozzarellaleivät pöytään. Pelkkään t-paitaan pukeutunut tarjoilija näytti palelevan koleassa kelissä ja toimi ripeästi. Hän asetteli lautaset harkitus-
ti heidän eteensä ja poistui. Kolmikko kävi kiinni ja Ansku vaihtoi puheenaihetta.

– En halua nyt puhua tästä enempää, se on mitä on. Turha pilata lomapäivää tällä. Ihan kuin aurinko vähän yrittäisi pilkistää tuolta pilvien lomasta... Mitä kuuluu, Ronja? Onko Anita ollut hyvällä tuulella?

Ronja mietti hetken. Suomeen palanneen äidin asioissa oli ollut toki sumplittavaa: asunto oli löytynyt, mutta lisäksi Anitalle oli pitänyt löytää tekemistä. Lopulta tutun tuttu oli tarjonnut hänelle töitä paikallisesta kukkakaupasta.

– Ihme kyllä äiti viihtyy siellä kasvien keskellä. Ehkä siksi, että ne eivät väitä hänelle vastaan, Ronja naurahti.

– Hassu ajatus, Anita Vaara siellä peikonlehtien lomassa. Mutta hienoa, että hän on löytänyt juttunsa.

– Luulen, että esteettinen näpertely sopii hänelle. Kukkimppujen ja -asetelmien teko, asiakkaiden neuvominen siinä, minkä värisiä ja tyyllisiä kasveja kannattaisi hankkia. Sellaista, Ronja nyökytti.

– Kuulostaa ihan Anitalta. Täytyy käydä moikkaamassa häntä joku päivä.

– Hän ilahtuisi varmasti.

– Entä Lauri? Miten teillä menee? Ansku kysyi sitten ja haukkasi sämpylää.

Ronja hymyili kuullessaan poikaystävänsä nimen. Lauri oli ollut suurena apuna koko kevään, kun Ronja oli totutellut äitiinsä uudelleen. Anita Vaara piti Laurista, ja Lauri onnistui tasapainottamaan äidin ja Ronjan keskinäisiä jännitteitä. Laurin ja Ronjan suhde oli vakavoitunut kuin itsestään.

– Ihme kyllä en löydä mitään valitettavaa. On suorastaan outo tunne, kun kaikki on... *hyvin*, Ronja painotti viimeistä sanaa.

Ronjan elämästä ei ollut draamaa ja vauhtia puuttunut. Ensin isän murha ja siihen liittyvät menneisyyden vyyhdit olivat saaneet hänet ajattelemaan omaa elämäänsä eri tavalla, ja hän oli päättänyt jäädä Suomeen oltuaan vuosia poissa. Sitten oli ollut kaksoismurhatutkimus, josta hän kirjoitti toimittajana ja johon hän tuli sekaantuneeksi liiankin kanssa. Ja viime syksynä Bengtskärin majakalla hän oli melkein menettänyt rakkaan ystävänsä Millan. Sitä he kaikki kolme vielä jollain tavalla käsitelivät sisimmissään. Sitten olivat myös perhesalaisuudet, jotka eivät jättäneet rauhaan. Viimeksi alkuvuodesta äidin menneisyys oli lävähtänyt vasten Ronjan kasvoja Ekonomitaloilla sattuneen murhan tiimellyksessä. Ehkä siis joskus hänenkin elämänsä voisi olla ihan vain tavallista.

– Mutta työrintamalla on tällä hetkellä kaikkea kiinnostavaa. Kerroinko jo siitä kirjaideasta? Ronja kysyi ja tunsin innon sähköistävän kehon.

– Jotain joo. Mutta mistä siinä olikaan kyse? Milla kysyi.

– Se on true crime -tietokirja Lauttasaareen liittyvistä katoamistapauksista. Sain idean Maria Saaresta, ja kustantamo on näyttänyt alustavasti vihreää valoa, Ronja kertoi innoissaan. – Ei siis vielä sopimusta tai mitään, mutta kiinnostusta on, hän lisäsi vaatimattomasti.

– Kuulostaa hyvältä. Sinähän olet aina halunnut kirjoittaa kirjan, Ansku vastasi.

Ronja nyökkäsi. Haave oli ollut elämänmittainen, mutta vasta nyt hänelle oli kristallisoitunut teoksen muoto. Se ei olisikaan fiktiota vaan jotain muuta. Hän hyödyntäisi sitä, minkä osasi parhaiten: kaivelisi asioita, etsisi tietoa ja tunkisi nokkansa sinne, minne muut eivät olleet omaansa vielä tunkeneet. Alkuvuodesta

eteen tupsahtanut kadonneen lastenhoitajan tapaus oli kutkutellut mielikuvitusnystyröitä, ja Marian tarina olisi yksi muiden joukossa. Marian lapsenlapsi Heidi oli luvannut antaa haastattelun kirjaan. Kesän aikana oli tarkoitus kerätä kasaan muu materiaali, ja kirjoitustyö käynnistyisi syksyllä. Kustantamo oli alustavasti sitoutunut tekemään sopimuksen hänen kanssaan, kun tekstiä olisi kasassa tietty määrä.

Hänen pitäisi enää päättää, millaisia tarinoita hän kirjaan haluaisi. Voi olla, että hän kertoisi omasta menneisyydestään esipuheessa. Tai kirjoittaisi isän tapauksesta kokonaisen luvun.

– Kuulostaa tosi hyvältä. Luulen, että –.

Millan lause keskeytyi puhelimen pörinään. Hän kumartui kaivamaan laitetta käsilaukustaan. Numerosarja vilkkui ruudulla. Milla kalpeni.

– Kuka se on? Ronja kysyi.

– Leiriohjaajan numero. Mitähän... Milla mutisi ja nosti puhelimen korvalleen.

– Haloo?

Millan ilme muuttui ensin huolestuneeksi, sitten järkytyneeksi ja lopulta kauhistuneeksi. Hän lopetti puhelun ja antoi puhelinta pitävän kätensä valahtaa syliinsä.

Milla käänsi katseensa ystäviinsä. Silmissä vilkkui hätä.

– Se oli Islan leiriohjaaja. Leiri on keskeytetty ja minun pitää mennä leiripaikalle välittömästi.

– Miksi? Ronja ihmetteli.

– Ilmeisesti joku lapsista on kadonnut.

Luku 2

Anton Koivu ja Oona Laine pysähtyivät epätasaiselle kallionreunalle. Se vietti alaspäin, ja Anton sai asetella jalkansa jämakämin, ettei horjahtaisi. Vehreät sammalmättäät peittivät teräksenharmaan pinnan, jonka uumenissa pilkotti siellä täällä nilkoille turmiollisia railoja. Edessä kallio kohosi laakeasti keskipisteesensä, jossa nökötti rykelmä erivärisiä telttoja. Vehreät puut peittivät Veijarivuoren uimarannan taakseen. Ne loivat kalliolle tummat, pesämäiset raamit ja antoivat retkeilijöille suojaa.

He olivat jättäneet auton Särkiniementien päähän ja kulke-
neet hiekkapolkuja pitkin paikalle. Rannan kallioalueelta polut
jatkuivat joka suuntaan risteilevinä syvemmälle Särkiniemen-
puistoon, kesämajoille ja aina jyrkän kallion povessa sijaitseval-
le uimalaiturille saakka.

– Kadonnut lapsi on Nelli Valkama, yhdeksänvuotias. Leirin
vetäjät näkivät hänet viimeksi eilen illalla kello 21, kun lapset me-
nivät telttoihinsa yöpuulle. Nelli jakoi teltan kahden muun lap-
sen kanssa, Oona kertoi.

– Milloin Nellin katoaminen huomattiin? Anton kysyi.

– Vasta ihan hetki sitten. Toinen vetäjästä tajusi aamiaisen
jälkeen, että yksi lapsista ei ollut paikalla. Hän kävi tutkimassa
teltan, mutta lapsi ei ollut siellä eikä muuallakaan leiripaikalla.

Vetäjä soitti välittömästi hätänumeroon, tarkkaan ottaen kello 9.02, Oona kertasi tietojaan.

Anton tarkensi katseensa aivan puiden juurelle pystytettyyn kullankeltaiseen telttaan. Se jäi osittain puiden varjoon ja oli muutaman metrin etäämmällä muusta telttaryppästä. Siitä pysyisi liikkumaan helposti mihin tahansa ilmansuuntaan kenenkään huomaamatta. Anton lähti kävelemään telttaa kohti Oona kannoillaan ja pysähtyi sen suulle. Hän kumartui ja kurkkasi sisälle. Telta oli sisältä mukavan tilava. Kolme avattua makuupussia lojuivat rutussa ja niiden vierellä kolme reppua.

– Meille sanottiin, että Nellin reppu on tuo punainen. Se on tutkittu ja sieltä löytyy lähinnä tytön vaatteita ja muuta henkilökohtaista tavaraa. Ei puhelinta, tänne ei saanut ottaa älylaitteita.

– Puuttuuko sieltä jotain? Anton kysyi.

– En tiedä. Pyydetään vanhemmilta listaus tavaroista, jotka Nellille pakattiin mukaan.

Anton vilkaisi vielä uinuvaa teltan sisäpuolta. Kaikki näytti olevan normaalisti. Tavarat olivat paikoillaan. Siistiltä, tavalliselta. Ainoastaan lapsi puuttui.

– Tarvitsemme etsijöille tiedon siitä, mitä Nellillä oli kadotessaan yllään. Nukkumaanmenoajan ja hätäkeskuspuhelun välillä on 12 tuntia. Siinä ajassa ehtii vaikka mitä, Anton sanoi ja peruutti samalla ulos teltasta.

Loppukevät oli ollut omituisen hiljainen vakavien rikosten osalta, eikä Anton enää kestänyt peukaloiden pyörittelyä ja tylsiä paperihommia. Kun hälytys kesäleiriltä kadonneesta lapsesta oli aamulla tullut, oli Anton lupautunut hoitamaan kadonneen etsinnän organisoinnin. Kello oli nyt kymmenen aamulla ja poliisin etsintäpartio oli juuri hajaantunut Lauttasaaren etelä- ja lounaiskärjen alueelle. Lapsen katoamiseen tuli suhtautua aina vakavasti, ja etsinnät oli siksi aloitettu rivakasti. Lapsi oli saatta-

nut loukata itsensä tai joutua veteen. Tai jotain vielä pahempaa.

– Rajavartiolaitoksen vene käy mereltä käsin läpi rantaviivaa siltä varalta, että Nelli on joutunut veden varaan. Vene lähti kymmenen minuuttia sitten, Anton kertoi.

Oona nyökkäsi lyhyesti.

– Hiekkateitä pitkin pääsee mihin suuntaan tahansa, joten heidän on syytä käydä läpi koko eteläkärjen rantaviiva. Lapsi on voinut lähteä Särkiniemenpuiston alueen sijaan toiseen suuntaan, tuonne. Metsäinen, tiheä puusto jatkuu aina näköalapaikalle asti. Sieltä on pudotusta mereen, Oona sanoi ja osoitti vasemmalle kohti Veijarivuoren uimarantaa ja puistoaluetta.

– Tarkennan ohjeistusta, Anton komppasi. Oona oli Lautensaaresta kotoisin ja tunsii nämä nyppylät ja metsäalueet kuin omat taskunsa.

He tutkivat vielä vieressä olevat teltat, mutta mitään normaalista poikkeavaa ei näkynyt. Niinpä he palasivat lähemmäs leveämpää hiekkapolkua, jolla muutama koiranulkoiluttaja seurasi hämmentyneenä toimintaa. Anton vilkaisi eteenpäin. Polku jatkui Särkiniemen suuntaan kiemurtelevana ja haarautui kolmeen suuntaan. Männyt ja koivut kohosivat taivaisiin ja peittivät horisontin.

– Särkiniemenpuisto on sekametsää ja maasto on epätasaista heti, jos lähtee pois hiekkapoluilta, Oona osoitti luontoon. – Täällä on yllättäviä pudotuksia ja isoja korkeuseroja. Alueella on myös kesämajoja ja tykkipatterit. Yhdeksänvuotias on vielä pienikokoinen ja voi saada itsensä tungettua ahtaisiinkin koloihin, ja oma lukunsa on tuolla lounaiskärjessä sijaitseva uimalaituri. Rantaviiva sen ympärillä on kivikkoinen ja vaikeakulkuinen.

Anton vilkaisi Oonaa. Vaaranpaikkoja oli selkeästi monta, mutta etsintäpartio oli kokenut eikä kyseessä ollut mikään kansallispuiston kokoinen alue. Päinvastoin. Alue oli kompakti.

– Tämä ei tosiaan ole mikään iso alue, mutta tästä on täysin avoin kulku koko muuhun Lauttasaareen. Jos hän on itse lähtenyt, on hän saattanut ehtiä jo pois eteläkärjen puistoalueilta ja päätyä kerrostaloalueille tai pidemmälle. Tiet vievät sekä keskustaan että Espoon puolelle ja siltaa pitkin pääsee Katajajarjulta Kaskisaareen, Lehtisaareen ja lopulta Munkkiniemeen, Oona kuvaili.

– Siinä tapauksessa hänestä kyllä tehdään väistämättä näköhavaintoja. Ennemmin tai myöhemmin. Mutta ihan ensimmäiseksi informoidaan lauttasaarelaisia siitä, että lapsi on kadonnut. Laajennetaan etsintöjä sitä mukaa, kun alueita on kartoitettu, Anton sanoi.

– Pelkästään Lauttasaaren alueella riittää käveltävää tuon ikäiselle. Särkiniemenpuistosta pääsee hiekkapolkua pitkin Kasinonrannalle, ja uimarannalta hiekkatie jatkuu aina Larun länsiosiin Länsiulapanniemelle saakka.

Anton pyörähti hiekkatietä toiseen suuntaan ja katsoi kohti horisontissa tönöttäviä valkoisia kerrostaloja.

– Mutta jos lapsi on lähtenyt tuonne, hän päätyisi Vattuniemeen. Kerrostalot alkavat ihan metsäalueen laidalta, niitä on siinä rivissä paljon. Joku olisi varmasti nähnyt yksin liikkuvan lapsen, Oona jatkoi vielä.

Anton mietti vaihtoehtoja. Oli reitti mikä tahansa, Nelli löytäisi kyllä.

– Tuolla on leiriohjaajat, Oona sanoi sitten ja viittoili kaksi nuorta aikuista luokseen.

Nuoret liikkuiivat rivakasti Antonin ja Oonan eteen. He näyttivät hädin tuskin täysi-ikäisiltä, ja heidän silmissään paistoi pelonsävyttämä huoli. Anton pystyi kuvittelemaan hartioita painavan syyllisyydentunnon, kun yksi heidän vastuullaan olleista lapsista oli kateissa. Varmasti osa vanhemmistakin oli antanut

heille kohtuuttoman täyslaidallisen aamun aikana.

– Mark, toinen pojista esittäytyi Antonille ja Oonalle.

– Joel, toinen jatkoi ja tuijotti kenkiään.

– Kumpi teistä teki hätäilmoituksen? Anton aloitti esiteltyään itsensä.

– Minä. Tein sen heti, kun tajusin että Nelliä ei löytynyt mistään, Mark sanoi.

– Missä vaiheessa huomasit, että hän oli kadonnut? Oona kysyi.

– Aamu sujui tavallisesti. Lapset heräsivät ennen kahdeksaa ja kokoontuivat leirialueen keskelle aamiaiselle. Siinä vaiheessa emme tehneet laskentaa, koska... koska ei ollut mitään syytä, poika henkäisi.

– Ei tietenkään, Oona sanoi kannustavasti.

– Mutta kun pesimme aamiaiskulhoja, huomasin että Nelli ei ollut paikalla, ja siinä vaiheessa kai tajusin, ettei hän ollut aamiaisellakaan. Aluksi ajattelin, että tyttö nukkuu edelleen teltassa. Menin sitten teltalle ja kurkkasin sisälle. Mutta tyttö ei ollut siellä.

– Mitä sitten tapahtui?

– Ajattelin, että ehkä tyttö on herännyt ja mennyt vessaan, mutta läheisillä bajamajoilla ei ollut ketään. Selitin tilanteen Joelille, ja hän kävi katsomassa läheiseltä uimarannalta. Minä kävin läpi muiden teltat ja tätä leirialuetta. Sitten kävin vielä uudelleen Nellin teltassa, mutta sieltä ei löytynyt mitään. Huomasin, että hänen tavaransa olivat paikoillaan, jopa takki näytti olevan siellä. Lopulta soitin hätänumeroon, poika kertasi tapahtumia ja näytti siltä, että pillahtaisi itkuun millä hetkellä hyvänsä.

– Tilanne on varmasti ollut järkyttävä, Oona sanoi pehmeästi. – Entä mitä pystyt kertomaan edellisillasta? Tapahtuiko jotain normaalista poikkeavaa?

Mark mietti hetken.

– Lapset olivat hyvällä tuulella ja teimme iltarutiinit sovitusti. Iltahiljaisuus alkoi kello yhdeksältä, eli silloin lapset vetäytyivät telttoihinsa. Nelli nukkui kahden ystävänsä, Islan ja Gretan, kanssa samassa teltassa. Kukaan lapsista ei ollut yksin teltassa, vaan kaikilla oli vähintään yksi kaveri turvana. Meillä valvojilla on omat teltat. Itse valvoin noin yhteentoista omassa teltassani enkä huomannut tai kuullut mitään erikoista.

– Onko Nellillä kenties jotain lempipaikkaa alueella? Anton kysyi sitten.

Mark pudisti päätään.

– Ei... en tiedä. Emme ehtineet olla täällä niin kauaa, ennen kuin...

– Tietysti.

– Ehkä hänen ystävänsä tietävät paremmin? Joel sanoi sitten.

Anton nyökkäsi. Se oli totta. Tuskin tytöt edes kertoisivat valvojille lempipaikoistaan tai muista sellaisista.

Leiriohjaajat olivat selkeästi järkyttyneitä, mutta he eivät olleet toimineet väärin. Aamiaisella ei ollut syytä tehdä nimenhuutoa, ja pojat olivat toimineet ohjeistuksensa mukaisesti. Toki se, että he huomasivat Nellin kadonneen vasta aamiaisen jälkeen, oli ikävää, mutta oli ihan inhimillistä luulla, että lapsi oli vain nukkunut pommiin.

– Kiitos. Otamme yhteyttä, jos vielä tarvitsemme teiltä tietoa, Anton sanoi sitten ja antoi poikien lähteä teilleen.

Anton käännähti Oonan puoleen, joka selkeästi jakoi hänen ajatuksensa.

– Säälistää hieman nuo kaksi. He ovat itsekäin hädin tuskin aikuisia.

Anton nyökkäsi, ja he jatkoivat kulkuaan kohti hiekkapolkuja.

– Jännä, etteivät teltan kaksi muuta lasta ilmoittaneet Nellin kadonneen edes aamulla. He kuitenkin nukkuivat yhdessä. On-

kohan tyttö lähtenyt vasta aamulla omille teilleen? Siinä vaiheessa, kun muut ovat jo heränneet aamiaiselle? Jos on, niin hänet löydetään varmasti pian.

– Totta. Huolettaa, jos hän on loukannut itsensä jotenkin. Tai pudonnut veteen, Oona vastasi.

Anton nyökkäsi. Myös vesialueita tutkittiin ja käytiin läpi. Toivon mukaan lasta ei sieltä löytyisi. Ehkä lapsi oli nähnyt katoamis-yötä edeltävänä päivänä jotain jännittävää ja halusi mennä vielä tutkimaan sitä, tai ehkä hän oli lyönyt vetoa jonkun kaverin kanssa. Ehkä kyse oli leikistä. Lapset eivät toimi kuten aikuiset, Anton muistutti itselleen.

– Olen varma, että löydämme hänet pian, hän toisti jälleen.

– Toivon mukaan yhtenä kappaleena, Oona mutisi takaisin mutta jatkoi sitten eri äänenpainolla: – Kadonneen vanhemmat ovat tuolla. Anna ja Petteri Valkama. Mennäänkö jututtamaan?

Anton kääntyi katsomaan lapsen äitiä, joka liikehti levottomasti. Hänen ympärilleen oli kerääntynyt muita vanhempia, ja yksi äideistä halasi häntä tiukasti. Huoli ja hätä olivat käsin kosketeltavia.

Mitä jos Elmeri katoaisi, lähtisi jonnekin eikä osaisi tulla takaisin kotiin? Tai vielä pahempaa... Ajatus oman pojan menettämisestä oli niin karmea, ettei Anton halunnut miettiä sitä loppuun. Hän oli rikostutkijana nähnyt hirveyksiä, ja mieli veti heti kamalimpaan vaihtoehtoon.

Luku 3

Anna Valkama oli kietonut kätensä ympärilleen suojamuuriksi. Hänen vieressään seisoj yhtä järkyttyneen oloinen pitkä ja vaalea mies, joka vilkuili ympärilleen kuin etsiäkseen apukäsiä. Pariskunta näytti hukkuvilta ympärillä pörräävien viranomaisten ja vanhempien meren keskellä.

Anton puski reitin vanhempien luo.

– Rikoskomisario Koivu. Voisimmeko jutella hetken?

Anna Valkaman silmät suurenivat kauhusta.

– Rikoskomisario? Onko Nelli löytynyt... mitä tarkoittatte? hän sopersi.

Oona töytäisi Antonin ohi naisen luo. Hän tarttui rauhoittavasti tämän tärisevään olkapäähän.

– Ei hätää. Viranomaiset etsivät Nelliä parhaillaan. He ovat kokeneita työssään ja tekevät parhaansa. Olkaa huoletti, Oona sanoi ja hymyili Annalle.

Anna nyökkäsi ja veti suunsa viivaksi. Ryhti oli painunut hie-man kasaan.

– Toimitin heille kuvan Nellistä. Se on ihan tuore, otettu viikko sitten. Toivottavasti siitä on apua.

– Hienoa. Siitä on varmasti hyötyä.

Anna Valkama nyökkäsi.

– Asutte Lauttasaaressa, eikös vain? Anton kysyi sitten.

– Kyllä, aivan lähellä eteläkärkeä, Vattuniemessä. Meiltä on tänne vain muutamia satoja metrejä. Tämä leiri on alueen lapsille tarkoitettu ja Nelli oli tosi innoissaan siitä. Varsinkin kun telttailu olikin mahdollista. Nelli rakastaa sellaista. Ja valitsin sen juuri siksi, että kyseessä on vain 12 lapsen leiri. Pieni ja turvallinen. Niin ajattelin... Anna niiskaisi.

Anton mietti, oliko koti-ikävä voinut yllättää lapsen. Ehkä hän päätti lähteä käymään kotosalla mutta löysikin matkan varrelta jotain kiinnostavaa, ja reissu oli siksi venynyt.

– Onhan teillä joku kotona, jos Nelli ilmestyy sinne? Anton varmisti.

Anna nyökkäsi.

– Hänen isoveljensä Elias jäi kotiin, hän soittaa meille kyllä heti.

Anton käänsi katseen vaaleaan mieheen, joka näytti tuskaiselta.

– Luuletteko siis, että Nelli olisi lähtenyt oma-aloitteisesti yöllä teltasta? En ymmärrä sitä lainkaan. Nelli oli leiristä tosi innoissaan, varsinkin kun hänen parhaat ystävänsä osallistuivat myös. Ei hän lähtisi kesken kaiken mihinkään, Petteri henkäisi ja katsoi sitten puolisoonsa kuin etsiäkseen vastauksia.

– Petteri on oikeassa. Nelli intoili leiristä viikkotolkulla. Ei hän lähtisi keskellä yötä yhtään mihinkään, Anna sai soperrettua ja tarttui lujemmin miehensä käsivarteen.

– Aivan. Joudumme kuitenkin miettimään kaikkia vaihtoehtoja, Anton vastasi. – Tiedätekö, onko Nellillä esimerkiksi jotain lempipaikkaa täällä? Hän kuitenkin asuu ihan vieressä. Olette varmasti liikkuneet täällä usein?

Anna mietti hetken.

– Tykkipatteri on hänen mielestään jännittävä paikka, se hän on varsin vaikuttava rakennelma. Ja uimalaiturilla olemme

käyneet uimassa... Mutta lähinnä hän tykkää Veijarivuoren uimarannasta. Tekee siellä mielellään hiekkakakkuja ja sellaista. Mutta kuten äsken sanoin, en keksi syytä, miksi Nelli lähtisi ilman lupaa yksin mihinkään.

– Eli hän ei lähtisi yksin... seikkailulle? Kenties kaverin yllyttämänä? Anton ehdotti vielä.

Hän ymmärsi, etteivät vanhemmat välttämättä halunneet uskoa lapsistaan, että he voisivat joskus rikkoa sääntöjä. Mutta se ei tarkoittanut sitä, etteikö yhdeksänvuotias olisi voinut saada hetken mielijohteesta hullun idean päähänsä. Varsinkin kun vanhemmat eivät olleet paikalla. Kenties hän oli kuullut jännittävän tikankoputuksen ulkoa ja päättänyt mennä etsimään. Tai muistanut, että jätti vahingossa lempisimpukankuorensa rannalle ja poistunut teltasta hakemaan sen. Herännyt yllättävään pissahätään ja kömpinyt vessaan, ja siellä ollessaan nähnytkin oravan puussa ja lähtenyt seuraamaan. Vaihtoehtoja oli paljon, eikä mikään niistä tehnyt lapsesta huonokäytöksistä, ainoastaan tavallisen lapsen.

– Ei, Anna kuitenkin sanoi Antonille tomerasti. – Ei missään nimessä. Nelli on vastuullinen, tunnollinen koululainen ja harrastaa todella tavoitteellisesti. Hän jos kuka ymmärtää, että säännöt on tehty noudatettaviksi. Eikä hän sitä paitsi haluaisi aiheuttaa sellaista huolta minulle. Meille. Siksi tämä onkin niin... outoa. Sitä paitsi hänen parhaat kaverinsa olivat samassa teltassa. Ei hän tee mitään ilman Islaa ja Gretaa. He ovat samalla luokalla ja samassa treeniryhmässä. Aina yhdessä.

Anton nyökkäsi. Leiriohjaajat olivat sanoneet samaa. Ehkä Nelli ei vain ollut sen tyyppinen lapsi, joka rikkoisi sääntöjä tai lähtisi hetken mielijohteesta yksin metsään seikkailemaan.

– Mitä Nelli harrastaa? Oona kysyi.

– Muodostelmaluistelua. Siinäkin on yksi syy, miksi hän ei lähtisi nyt omille teilleen, kun SM-kisajoukkueen karsinnat ovat

tulossa ensi viikolla. Ei hän ottaisi mitään riskejä –.

– SM-joukkueen karsinnat? Kuulostaa siltä, että tyttö on taitava harrastuksessaan, Oona vastasi.

– Sitä hän on. Tuon ikäiset ovat, usko tai älä, kokeneita kilpailijoita. Nelli aloitti luistelun jo kolmevuotiaana.

Anton näki häivähdyksen ylpeyttä naisen silmissä. Varmasti hieno homma, että lapsi oli löytänyt lajinsa, hän tuumi. Mutta nyt oli tärkeämpääkin tekemistä kuin pohtia tavoitteellisia harrastuksia.

– Nelli on siis läheinen telttakavereidensa kanssa? He siis tietäisivät, jos Nelli olisi lähtenyt jonnekin seikkailemaan ilman lupaa? Anton kysyi silläkin uhallalla, että vaikutti jankkaavan samaa.

– Kyllä. Ja väitän, että jos joku heistä olisi halunnut lähteä jonnekin – mitä he eivät kyllä tekisi – he olisivat lähteneet yhdessä. Kolmikkona. Mutta en usko sitä. He eivät ole sellaisia, Anna toisti ääni kiristyen.

Anton nyökkäsi. Heidän pitäisi seuraavaksi jututtaa telttakavereita. Tytöt todennäköisesti tunsivat kaverinsa kaikista parhaiten.

– En pysty vain odottamaan. Tulen hulluksi, Anna huudahti sitten ja tarrasi mieheensä.

Anton tunsu vain empatiaa naisparkaa kohtaan. Siihen nähden, että kaoottinen tilanne oli mikä oli, Anna sinnitteli ihmeellisellä voimalla. Anton ei tiennyt, olisiko kyennyt samaan, jos roolit olisivat toisin päin.

– Me teemme kaikkemme, että Nelli löytyy. Etsintäpartio on jo maastossa ja käy huolellisesti läpi kaikki mainitsemasi paikat ja koko alueen. Olen varma, että löydämme tyttärenne, hän toisti omasta mielestäänkin jo ontoksi muuttunutta lausetta. Muuta hän ei tässä kohtaa voinut vanhemmille tarjota.

Anna ja Petteri Valkama tyytyivät kuitenkin vastaukseen.